בס"ד

תפארת ינוז

העלון טעון גניזה
עלון מס' 556
שבת פר' "יתרו"
שנת תשפ"א

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל

לרפואה שלמה
שלמה בן ויקטוריה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינוז חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינוז" 03-6182992

מטעמים לשולחן

עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם(יח, יא)

יתרו הכיר היטב את כל תכניות המצרים, וראה איך קבלו את ענשם במדה כנגד מדה, כגון:" במים דמו לאבדם והם נאבדו במים". מפליא להוכח, עד כמה גדולה היתה טפשוטם של המצרים- הם ראו שהקב"ה חזק וכל יכול, ומעניש מדה כנגד מדה. ובמקום להכנע ולעשות רצון ה', הם אמרו:"הבה נתחכמה לו", נעשה מעשינו באופן שלא תהיה אפשרות להעניש אותנו...ואיך המצרים, שחכמה רבה היתה בהם, הגיעו לשטות מפלגת כזו?! מחמת הנגיעות האישיות שהיו להם בענין. הנגיעות שיש לאנשים, מעורות את עיניהם!...יתרו הבין, שאם הקב"ה מעניש מדה כנגד מדה-אין ספק שהוא גדול מכל האלהים, מכל כח שהוא. מדוע? למלאך יש כח שנתן בו ה'. המלאך גבריאל, למשל, ממונה על האש, ועל כן הוא יכול לשרוף. אם מישהו חטא במים, אין המלאך גבריאל יכול להביא עליו את ענשו במים. ומאחר שלקב"ה יש את כל האמצעים להעניש כל אדם, על כל מה שהוא יעשה, ולא סתם, אלא במדה כנגד מדה-על כרחך שהקב"ה גדול מכל הכוחות, והכל מרוכז בידיו. הגמרא אומרת: "מי כמכה באלם ה'"-מי כמוך באלמים (גטין נו ע"ב), וכן אומרת הגמרא במסכת יומא (סט ע"ב):"...אתא ירמיה ואמר נכרים מקרקרין בהיכלו, איה נוראותיו?" עד שבאו אנשי כנסת גדולה ואמרו :"אדרבה! זוהי גבורת גבורתו...שנותן ארך אפים לרשעים!". לעתים שותק הקב"ה, בעת שהרשעים מחציפים פנים ["מי כמוך באלמים"] לעתים מניח הקב"ה לנכרים המבזים את ההיכל, ואינו משמידם מידית. זאת דוקא משום כחו הבלתי מוגבל. הקב"ה מאריך אף, לא 'בוער לו', כביכול, שום דבר, שום אדם לא יכול לברוח מהעונש המגיע לו. "ואתה מרום לעלם ה'", לעולם יכול ה' לשלם לרשע על רשעתו ולצדיק על צדקתו. יתרו הבין, שמאתים השנים, בהן התעללו המצרים ביהודים, לא בשל חוסר כח היו, חלילה, אלא דוקא משום שהקב"ה הוא כל יכול, הוא עושה כל פרט ופרט בעולם בדיוק ברגע המתאים! יהודי אחד בא אל רבי **אהרן ליב שטינמן** זצ"ל, ובקש ממנו ברכה על אשתו, שסובלת כאבים איומים בשל דסקוס בגב. האשה מתעלפת לעתים מעצמת כאביה, אך משום מצבה המיוחד אין אפשרות לטפל בה באופן יעיל. הרב שטינמן ברך את האישה והשתתף בצערו של האיש, ואחר הוסיף: "עלינו ללמוד מזה. האדם חושב שהוא מן האנשים הבריאים ו'לו זה לא יקרה'...אבל הקב"ה הוא כל יכול. אדם בריא עלול להפוך כהרף עין לשבר כלי. הבריאות שלנו עכשיו היא מחסדי ה', שמרחם עלינו ומטיב איתנו. צריכים אנו אפוא, למצא חן בעיניו, כדי שימשיך לרחם עלינו ולהטיב עמנו...".

והייתם לי סגלה מכל העמים (יט, ה)

אמרו חכמנו ז"ל:"כך הם ישראל-כל מקום שאחד מהם הולך, אינו יכול לומר שאינו יהודי. למה? שהוא נכר" (שיר השירים רבה ו), וככתוב (ישעיה סא, ט): "ונודע בגוים זרעם וצאצאיהם בתוך העמים כל ראיהם יכירום כי הם זרע ברך ה'" הינו, עם ישראל נכרים לעיני כל העמים בכך שהם "זרע ברך ה'", הם מתבלטים בכך ששם השם נקרא עליהם. שמעתי מהרב **אליעזר בן דוד** שליט"א שפעם הוא ואשתו שהו באחד משדות התעופה בעולם, ופתאום נגש אליהם אדם לא מוכר ושאל אותם, "תסלחו לי, האם אתם יהודים?" בני הזוג אשרו לו שאכן הם יהודים, ואותו אדם המשיך ואמר בהתרגשות, "פעם ראשונה בחיי שאני זוכה לראות יהודים. אתם בניו של העם שהוציא מקרבו נביאים, שזכה להיות במעמד הר סיני- אתם הבנים של הקדוש ברוך הוא". לאחר שנרגע האיש מעט, הוא המשיך ושאל:" תסלחו לי שאני שואל שאלה כזו אישית, אבל אני מוכרח לדעת, האם יהודי שהולך ברחוב לתומו חושב על אותם דברים שאני ושכמותי חושבים, או שיש מחשבות אחרות, נעלות יותר...?". סים הרב בן דוד את ספורו ואמר, "מימי לא קבלתי שיעור מוסר יותר טוב מזה..." מה באמת צריכות להיות מחשבותיו של יהודי? במה אמורים להיות תפוסים שרעפיו? שמעתי פעם מהרב יהודה יוספי כי הוא נכנס לאחד מבתי הכנסת ברעננה, ושאל את הנוכחים: "מה המצוה הכי חשובה בתורה?. הוא שאל והוא גם ענה:"שויתי ה' לנגדי תמיד "! מצוה זו היא היסוד לכל המצוות האחרות, משום שאם אדם חי בתחושה שהקדוש ברוך הוא נמצא עמו בכל עת, ממילא כל הנהגתו שונה בתכלית, ואפילו המצוות שלו נראות אחרת לגמרי-אינה דומה הנחת תפילין או שמירת שבת של מי שחש את קרבת ה', להנחת התפילין ושמירת השבת של מי שלא הגיע למדרגה זו, ושמקים אותן כמצות אנשים מלומדה. "שויתי ה' לנגדי תמיד", פרושו של דבר לעשות את כל המצוות לשם השם. מי שהשם לנגדו תמיד ממילא הוא תמיד יהודי, וכל הרואים אותו מכירים בכך שהוא "זרע ברך ה'".

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת "יתרו"

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	4.05	4.42	5.55	6.36
תל אביב	4.07	4.58	5.57	6.32
חיפה	4.05	4.46	5.55	6.30
באר שבע	4.08	5.00	5.58	6.33

הפטרה: "בשנת מות המלך עוזיהו"

ההלכה השבועית

הלכות שבת
הלכות בורר

א. הבורר אוכל מתוך פסולת כדי לאכול לאלתר, אפילו אם הוא בורר על ידי כף או מזלג, מותר, שאף על פי שהבורר אוכל מתוך פסולת על ידי נפה וכברה חייב, וכן הבורר על ידי קנון ותמחוי אסור, מכל מקום כף ומזלג אינם כלים העומדים לברירה, וכידו אריכתא דמי. הילכך מותר לברור בהם אוכל מתוך פסולת לאכול לאלתר.

ב. בין אם הפסולת היתה מרובה על האוכל, בין אם האוכל מרובה על הפסולת, יש לברור את האוכל מן הפסולת, כדי לאוכלו לאלתר. אבל לברור פסולת מן האוכל, אסור מן התורה, אפילו אם עושה כן על דעת לאכול לאלתר.

ג. אשכול ענבים שיש בין הענבים גם ענבים רקובים, יתלוש ויאכל את הענבים הטובים שאותם הוא רוצה לאכול לאלתר, ואת הרקובים שאין דעתו לאכול ישאיר באשכול ולא יתלוש אותם.

ד. הובאו לפניו שני מני אוכלים מעורבים, ורצונו באחד מהם, המין שרוצה לאכול מיד נחשב אוכל, ובשני שאינו חפץ בו עתה, מתוך המין השני, כדי לאכול לאלתר, כדין בורר אוכל מתוך פסולת.(תוס' שבת עד. ד"ה, והרא"ש פ"ז סי' ד) ואם אינם מעורבים אלא כל מין מונח בפני עצמו , זה לצד זה, אין בברירת אחד מהם משום איסור ברירה, ומותר לו ליטול איזה מהם שירצה בו.

חזון עובדיה

סיפור השבוע

המשך מלפני שבוע - שעות אחר-כך החלה הסערה. החזאים לא צפו עומס שלגים מן הסוג הזה, עירית ירושלים גימגמה לנוכח חסימות הכבישים, וחברת החשמל החלה מלקקת פצעיה עקב קריסת מערכות שניתקה שכונות שלמות למספר ימים. אבל אדון אזרחי, האזרח הקטן הממוצע, שמקשיב למהדורת החדשות, מקשיב אבל לא מַפְנים. המסרים הברורים חולפים מעל אוזניו, כלהק סנוניות בעומק הסתיו. "ציבור הנהגים מתבקש שלא לעלות לירושלים. צפויים שיבושי תנועה קשים עקב השלג, צפוייה חסימה של דרכים, צפויים פקקים. נא לדחות" התחנן הקריין "נא לדחות פגישות עסקים, ארועים משפחתיים כדי למנוע בעיות קשות". אז הקריין ביקש, והמשטרה ביקשה, ועירית ירושלים ביקשה, אבל אדון אזרחי כידוע, סמוך ובטוח "לי זה לא יקרה, אגיע בזמן, אסדר את סידוריי, ובטח לא הרדיו ורואי השחורות של המימסד, יחליטו מה סדר היום שלי". הנה כי כן, גם הבוס הגדול, הוד רוממותו אדון נפתלי אמסלם, האזין לחדשות בקומת החנייה מינוס אחד בגוש-דן, וכרגיל האזהרות וההתרעות לא עשו עליו רושם. אחד מגדולי התעשיינים הסיניים חיכה לו במלון "המלך דוד" בירושלים ובאמתחתו חוזה שמן שעתיד להכניס לאמסלם סכום לא מבוטל של מזומנים, מה שעשוי להעמידו בשורה הראשונה של שועי המדינה הכבדים, ואולי אף למעלה מכך. אז סערת שלגים עלובה תעצור אותו? נו באמת. המכונית היוקרתית החלה במסעה מזרחה, ירושליימה, כשבתוכה יושב דשן וזחוח אדון אמסלם הבוס, לבוש חולצה דקה ג'ינס וסנדלים, נהנה מן המיזוג החמים והנעים, מסתלסל לעצמו עם שיר מזרחי מתנגן, ומסוחרר עד העננים מהצלחותיו הכלכליות. מרחוק הוא הבחין בהרים המושלגים, ובנוף הסגרירי המלבין והולך, כשבאופק מאותת לו פקק תנועה עצבני למדי. אל תשאלו, איך למה וכיצד, הכריזמה והבטחון העצמי של איש העסקים, הניעו אותו לפנות ימינה לדרך צדדית באזור לטרון בין החורשות, מתוך הנחה מטופשת וחסרת אחריות שאיכשהו הוא יעקוף את הפקק ויגיע בזמן לפגישה בירושלים. אחרי שני קילומטרים מכוניתו העוצמתית החלה לדשדש ולהחליק על השלג, שהלך והתעצם ונערם לו נוצתי ורך כקטיפה. אחרי קירטוע בן כמה עשרות מטרים היא נעצרה. אמסלם גילה שהוא בתוך מדבר של שלג, ל-ב-ד-ו. נסיון לעשות פרסה כדי לשוב לכביש הראשי עלה בתוהו, ומכוניתו הדרדרה – נוטה על צידה – לשוליו העמוקים של הכביש. הוא הביט בשעון הדלק. רחמנא ליצלן, סוף הטנק. המזגן עבד בשיא עוצמתו עקב הקור העז. שעה חלפה, השעון האדום של טנק הדלק, החל להבהב. כן, הוא היה חכם מספיק לעדכן את המשטרה ואת המוקד העירוני 106, שהוא סטה לכביש צדדי. המוקדן זעם עליו "תסלח לי אדוני, אתה בסדר בראש? אתה פשוט נהג חסר אחריות, מדוע לא נשארת על הכביש המרכזי... נעשה מאמץ להגיע אליך". אמסלם שתק, פה הוא לא בוס... פה הוא סמרטוט, בזעיר אנפין. המנוע כבה. המזגן החריש. לילה נוגה משהו פרס אדרתו על הרי ירושלים. אמסלם הספיק להודיע לסוחר הסיני שהוא תקוע. הסיני מילמל כמה משפטים עילגים באנגלית ובסינית, מהם הבין הגביר הישראלי, שהסיני חייב לטוס מחר בחזרה לסין... הקור הקפיא את עצמותיו והוא הפעיל את המזגן על ידי הבטריה. אחרי שעה וחצי, הבטריה התרוקנה. כשהצרות באות, בצרורות הן באות, מסך הפלאפון ריצד לנגד עיניו הנדהמות, והשחיר. תקלה. אין שיחות נכנסות, אין שיחות יוצאות. "אני עלול למות כאן" הרהר הבוס שהחל לכסות עצמו עם ריפודי המושב, ובין לבין שיפשף את כפות ידיו, עם כפות רגליו, עם אוזניו... עם אפו, עם בטנו... בררררר בררררר. השיחה האחרונה שלו עם רעייתו שידרה אופטימיות "אל דאגה, דיווחתי למשטרה, ושליחיה בדרך לחלץ אותי". אשתו נרגעה. אבל נפתלי אמסלם הגדול לא היה רגוע בכלל. שעה שתיים לפנות בוקר, מכוניתו תקועה בלי דלק, נוטה על צידה, מרחב השלג גרם לו לאבד את הצפון, וחרדה מילאה את ליבו. "אולי שכחו אותי... ווואווו זה עלול להיות הסוף שלי. הוא נשכב על הספסל האחורי, מצטנף ומתכרבל כמו תינוק ומייבב, ומאנפף, ומתאנח. הוא נזכר שאחד המיליארדרים הגדולים בעולם מצא את מותו שכוח ועזוב בתוך הכספת שלו. הלה נכנס לכספת כדי להתענג על שכיות החמדה שלו, הדלת נטרקה ורק אחרי שלושה ימים מצאו את גופתו. הוא עצם את עיניו, ובאוזניו תיפף המשפט הזועם של המוקדן "אתה פשוט חסר אחריות... אתה פשוט חסר אחריות...". לפתע הזדקרה לפניו הסצינה שארעה במשרדו. הוא ניצב מול גדישי וצועק עליו "אתה עובד חסר אחריות... אני לא צריך אותך!". המשפטים הללו התערבבו והתערבלו במוחו, והוא חש שהוא הולך ומאבד אט אט את הכרתו, או אולי את שפיותו. "בטח נתקעו אלפי מכוניות בדרך, משטרת ירושלים עמוסה עבודה, חולים, זקנים, יולדות... תלמידים, תיירים, מי יזכור אותי? אם שכחו אותי זה הסוף שלי..." הרהר מבוהל. על פי ניתוחיו הלוגיים, ברור היה לו לאמסלם, שקיצו מתקרב ובא, משום שכוחות החילוץ עסוקים במליון בעיות אחרות, ולא באיזה נהג חסר אחריות שסטה מן הכביש הראשי. הדמעות קפאו בעיניו, אבל על פי כל הפרמטרים הוא בכה, עוד איך בכה. עדיין חשיכה אבל עם דוק של טרום זריחה. מישהו מחזיק בפנס ומאיר סמוך לפניו של נפתלי הרועד, החיוור, השוקע לקראת מותו.

"הלו, אדוני איך אתה מרגיש? אני מהחילוץ, קח מעיל דובון ותתעטף". המחלץ האדיב שלף מן הטרקטורון שלו בקבוק תרמוס גדול מימדים, ושפך תה מהביל לכוס קרטון חד-פעמית. "שתה חביבי שתה, אתה נראה נורא". אמסלם השבור לגם את הכוס כמעט בלגימה וביקש עוד אחת. שתה עוד אחת וביקש כוס שלישית. "או.קיי" הורה המחלץ שהיה עטוף בחליפת פרווה מכף רגל ועד ראשו, כולל. "עלה על טרקטורון הזחל, יוצאים מכאן לתחנת האיסוף ומשם יחזירו אתכם לגוש דן". "תודה, תודה, ממש הצלת את חיי. קח כרטיס ביקור שלי ותהיה איתי בקשר" המהם אמסלם. המחלץ תחב את הכרטיס לכיסו, וליחשש משהו מתחת לשפמו. "היית מלאך משמיים" הודה אמסלם למיטיבו. רבע שעה אחר-כך מפציעה קרן ראשונה, ורכב החילוץ נעצר ליד האוטובוס, פניו מערבה, כשמולו מפלסת שלג פותחת את הנתיב לאורכו. המחלץ הוריד את כובע הפרווה מעל ראשו והושיט את ידו ללחיצה "נעים מאד, שמי עופר גדישי...". אמסלם כמעט בלע את לשונו. "גדישי? זה אתה?". "נעים לי מאד אדון נפתלי אמסלם, אני מבין שאתה לא צריך אותי, ולכן פוטרתי. נו מילא. בן אדם יכול לחשוב שהוא כן צריך, או לא צריך, אבל רק הקב"ה קובע את מידת הצריכות של איש לרעהו. סע לשלום, ותהיה בריא. הנה קח בחזרה את כרטיס הביקור שלך...". "סליחה עופר, סליחה. אני חוזר בי. אני מתחנן בפניך, אנא חזור לעבודה, אעשה אותך מלך. למדתי לקח שלא אשכח... האמן לי, האחרון שהייתי מעלה בדעתי שיושיע אותי זה דווקא אתה... אתה סולח לי?" תלה אמסלם שתי עיניים מתחננות במיטיבו הצעיר. "אני סולח, בוודאי שאני סולח. אבל למענך ורק למענך, אנא תשפר את היחס שלך לעובדים. אתה תמיד טוען שאתה טהור ולבן כשלג, אבל עכשיו כשאני בחוץ, וגם לא מתכוון לחזור, האמן לי – ביני וביניך – שאתה רחוק מלהיות טהור ולבן כשלג. רחוק מאד, אבל אני סלחתי". גדישי עלה על הטרקטורון ונעלם בשלג. הבוס הגדול המנופח מחשיבות נכנס לאוטובוס החילוץ, כמו בלון מפונצ'ר, כמו פחית מעוכה, כמו זכוכית שבורה. לזכותו ייאמר שהוא הבין, כי הלילה המושלג, חרדת המוות והמחלץ המפתיע, היו סוג של איתות שמיימי, שנועד לעוררו. ועוד איך לעוררו. כבר למחרת, מצונן קלות, נכנס נפתלי אמסלם למשרדיו, עם חיוך ענק שפוך על שפתיו. עובדיו ליחששו זה לזה "אין ספק, השלג הפשיר את אמסלם". המתוחכמים יותר טענו "זה לא מדוייק, אמסלם הפשיר בשלג". נו, ועכשיו לכו תתווכחו על המינוחים וההגדרות הללו, כאשר פרצוף מפוייס ומתוק כמו של תינוק ריחני, תקע יתד בפניו של הבוס הגדול. שיהיה לכם חם.

באדיבות המחבר- הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

התקשרתי לפני חודש בערך, היו לי כאבי ראש עזים, כבר לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. הלכתי לרופא והוא חשב שזה לחץ תוך עיני ומאד פחדתי כי זה די מסוכן, וגם סבלתי מאד מהכאבים. אז התקשרתי ל**"חסדי ינון"** ועשו לי **"פדיון נפש"**. לאחר ה"פדיון" הרופא שלח אותי לבדיקה אצל רופא מומחה וברוך השם הוא אמר שבסך הכל אני צריכה משקפי קריאה. אין מילים להודות לבורא עולם.

בעילום שם

אבי שיהיה בריא התמכר לטיפה המרה עד כדי כך שיהיה שותה עד שהיה מאבד את ההכרה. בגלל מצבו המדורד אחותי הייתה מנצלת את המצב ולוקחת ממנו כספים ללא רשותו. בצר לי לראות מציאות כזאת כואבת החלטתי לעשות **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** לאבי, שיתפכח, שיגמל מהשתיה, ויבין עד כמה מצבו לא טוב. והשבח לאל, לאחר הפדיון אבי הוריד את כמות השתיה בצורה משמועתית והוא יותר ערני למצבו. וכך גם גילה מה שאחותי עושה ומעמיד אותה במקום. בעזרת השם שבזכות זכוי הרבים המצב ישתפר עוד ואבי יפסיק לשתות בכלל . תודה לבורא עולם. אין עוד מלבדו!

בעילום שם

בן של חברה שלי סבל מאדמומיות באוזן במשך כמה זמן, יכול להיות שאפילו היה דימום באוזן, לאחר בדיקה חשדו לגידול. כשחברתי ספרה לי, דבר ראשון אמרתי לה, קחי טלפון תתקשרי ל**"חסדי ינון"** שיעשו לו **"פדיון נפש"**. ותראי שבע"ה הכל יהיה בסדר. היא היתה בלחץ, איך לא. ואני ניסיתי לעודד אותה. ספרתי לה על הישועות שראיתי במו עיני אצל הקרובים שלי. היא מסרה את השם שלו ועשו לו **"פדיון נפש"**. לאחר הפדיון ב"ה אמרו לו שזה פוליפ והבעיה נפתרה מעצמה וזה פשוט נעלם מעצמו. ישתבח שמו לעד.

רוזה-הוד השרון

קרובת משפחה בשנות הארבעים עברה ארוע לבבי, אמרו לה לעשות צינתור, יום לפני הצינתור פגשה קרובת משפחה אחרת וזאת ספרה לה על הישועה הפרטית שלה. השגחה פרטית ממש, ששתיהן נפגשו "במקרה" יום לפני הצנתור. היא הזמינה **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** למחרת היום. ובאותו בקר עברה את הצנתור, ורופאים אמרו לה שהכל תקין בפנים. מאז בן פורת יוסף, חזרה לתפקוד מלא, עושה הכל כרגיל. תודה ה' על כל הנסים שהשם עושה איתנו כל יום..

בעילום שם

אנחנו גרים בשדרות ובשעה טובה זכינו שביתנו תזכה להקים בית נאמן בישראל. לפני החתונה היינו מלאי חששות לא רק מחס וחלילה שתהיה אזעקה באמצע החתונה ותהרוס לנו את האירוע, אלא גם מאנשים צרי עין שישמעו מוזיקה ומבלי לבדוק אם האירוע לפי החוק או לא, יזמינו משטרה. כמו ששמענו לאחרונה שהורסים את האירוע . לכן החלטנו לא לקחת סיכון ולפני החתונה עשינו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** וברוך השם בחסדי הבורא היה אירוע מיוחד ללא שום הפרעה של מחבלים מבחוץ או מחבלים מפנים, התקשרנו לספר ולהודות לבורא יתברך על חסדיו הרבים. ואנו תפילה שבזכות זיכוי הרבים יזכו להקים בית נאמן על אדני התורה הקדושה, בנין עדי עד, ולילדים צדיקים ויראי שמים.

א.א משדרות

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

בסיעתא דשמיא יצא לאור ספר

חובות הלבבות
שער הבטחון המתורגם

מאת **רבנו בחיי אבן פקודה** זצ"ל.

בשפה עכשווית וקולחת, מותאם לקורא בן זמננו.
ממרחק של 1000 שנה כתביו של רבינו בחיי
אקטואלים מאי פעם, למתמודדים עם
נסיונות השפע והחומריות של דורנו.

ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

בחוצאת תכלת ינון

החיזוק השבועי
בכף צורתך הקב"ה צר וכואב

באחד הימים ניגש בחור אחד אל הרב אפריים שרבני ושאלו: "כיצד אמור אני לנהוג עם בתי הקטנה שאינה מקשיבה לי?" השיב לו הרב: "חייב אתה לחנך אותה בכדי שחלילה לא תגדל עם פינוק יתר". "כבודו, קשה לי להעניש אותה, קשה לי לראות את פניה המעוררות רחמים כשהיא מקבלת ממני עונש" השיב הבחור. אמר לו הרב: "אני מבין אותך מאד, ולפעמים גם אני חש את אותה ההרגשה, אך עם כל זאת, יש לך לזכור שזוהי טובתה של הילדה, ויש לך לכבוש רחמיך לטובתה העתידית". כבוד הרב: "באחת הפעמים היא לא הקשיבה ונתתי לה עונש לא לצאת מהחדר... היה לי קשה מאד, עמדתי מאחורי הדלת, הצצתי דרך החור וראיתי אותה יושבת כשהיא עצובה ובתוכי נקרעתי לגזרים, החזקתי את עצמי שלא לפתוח את הדלת, לחבק ולנשק אותה". בתו ישבה בחדרה כעוסה מהצער שנעשה לה, לו רק הייתה יודעת ורואה כמה אביה נקרע בזמן שהיא סובלת, היא הייתה רצה לקראתו ומנשקת אותו בלי סוף. ויחד עם זאת, היא הייתה מבינה שאם אביה, עם כל הכאב העמוק בחר להעניש אותה, סביר להניח שאין טוב יותר בשבילה, וזוהי טובתה הבלעדית... (הרב אפרים שרבני) הדברים אינם נוגעים אלינו כהורים לילדים אלא אלינו כבנים של בורא עולם. בשעה שאדם סובל, עובר משבר, מועקה או דוחק, בורא עולם צועק: "אני סובל! אני נקרע לגזרים לראות את בני כואב". אם חלילה הגיע אליך קושי, אם אתה עובר ייסורים, עם כל הכאב והסבל, החליט ה' התברך לתת לך לעבור את מה שאתה עובר עכשיו, כי המהלך הזה משמעותי לחיים שלך, לעתיד שלך. בחיינו אנו סומכים הרבה על דברים מכניים שיעשו בשבילנו את העבודה. סומכים על ה"וייז" שיקח אותנו בדרך הקצרה והמהירה ביותר, כי ברור לנו שהוא יודע טוב מאיתנו. ועל בורא עולם, שכל העולם ככף ידו לא נסמוך שינתב אותנו בדרך הטובה לנו?

רונן קרתא

הפרשה המצויירת
// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440